Doğan Kardeş

Sayı
347

OKULUN SON GÜNLERİ

Kış
15

Kulübedeki Misafir

— 6 —

Herkes kulübeye hucum ediyordu. Konuşacak kimse kalmamıştı. Dere de sakin bir köşeye büzülüp bütün gün asık bir yüzle oturdu.

BABA FARE MESAJ GÖNDERİYOR

Bayan insanın sabrı tükenmişti. «Buna derhal bir çare bul ! Yoksa ben, şimdi bu kulübeden bir daha dönmemek üzere çıkar giderim» dedi. Bay insan «Peki peki» dedi. «Şimdi otur da konuşalım. Bugün kulübeyi kapatır pazara gider şunları alırız» Karısına bir liste uzattı. Bayan insan listeyi okuyunca yüzünde bir gülümseme belirdi. «İşte bu iyi» dedi. Belki artık rahat ederiz, ama bana şehirdeki o evi alacak olsak daha rahat ederiz gibi geliyor.» Bay insan «Şehirdeki evlerde de fare var değilmi ? Örümcekler de var. Baca tütmesi dersen heryerde olan bir şey » de-

di. Bayan insan da «Belki haklısın ama, buradakiler inadına gibi yapıyorlar da o sinirime dokunuyor.» dedi. «Haydi canım sen hayal kuruyorsun. Mantonla şapkanı giy de bu gün biraz hava almağa çıkalım.»

Bayan insan yukarı gidip hazırlandı. Pazar sepetini de koluna takıp kapıya doğru yürüdü. Bay insan da şapkasını bastonunu aldı ve kulübenin kapısını da dikkatle kilitledi.

Küçük kapısından dışarıyı gözleyen Anne Fare «Bunlarda bir iş var» diyerek içeriye girdi baba fareye haber verdi. Baba fare ateşin yanındaki büyük koltukta oturuyor, ayaklarını ocağa doğru uzatıyordu. Öyleya dün gece çok yorulmuştu. Yün yemek hiç de zevkli bir şey değildi. O ne kuru şeydi öyle ! O zaten Anne Farenin fikriydi. Hakikaten şu kadınların ne antika düşünceleri vardı. Ama, bak, başarıda gösteriyorlardı.

Anne fare o sırada koşarak içeriye girip baba fareyi tatlı hülyalarından uyandırdı : «Gittiler, ama, ben bu gidişlerini hiç beğenmedim» dedi.

Baba fare piposunu doldurarak «Haydi sevgilim biraz makul ol» dedi. «Bütün maksadımız onları buradan çıkarmaktı. Şimdi de gittiler diye tasalanıyorsun.» Anne fare maksadını anlattı. «Demek istediğim şu : bana kalırsa bunlar büsbütün gitmediler. Dönüşlerinde muhakkak zararlı iş yapacaklar.»

— Öyle ise hakkın var bayan. Şu halde Baykuşa vaziyeti bildirmeliyiz. Nerde o haberci olacak çekirge efendi ? Buraya bak !

Zaten tetikte bekliyen çekirge hemen geldi. Baba fare «Not al !» dedi. İnsanlar gittiler. Nokta. Galiba dönecekler. Nokta. Savunmaya hazırlanın. Nokta.» Sonra Anne Fareye döndü. «Ne büyük kelime kullandım değil mi ? Fakat onların hücuma geçme hazırliklarına karşı savunma tedbiri almamız gerektir.» dedi.

Çekirge onları selamlayıp arka ayaklarını iyice birbirine sürttükten sonra sıçradı, gözden kayboldu.

Anne Fare «Aman, bu çekirge beni korkutuyor. Öyle bir gelip gidişi var ki, insan neye uğradığını şaşırıyor. Gözlerime adeta inanamıyorum. O gittikten sonra, acaba kendini mi gördüm yoksa hayalini mi, diye düşünüyorum ?»

Baba Fare : «Çok usta bir yaratık doğrusu» dedi. «Derhal işi kavrıyor. Bu halini çok beğeniyorum. Şimdi canım onu bırakalım da sen bir dolaş bakalım bizim merdiven hazır mı ?»

İNSANLAR KARŞILIK VERİYORLAR

Anne farenin hakkı vardı. Akşam üzeri insanlar döndüler ve yanlarında bir çok esrarengiz paketler getirdiler.

Bayan insan içeriye girer girmez : «Yine bacadan bir şey düşmüş» diye söylendi. Bay insan koltu-

ğunun altındaki tavan süpürgesini yere bırakarak : «Bu süpürge onların hakkından gelir. Yarın dipten bir bahar temizliği yaparız !» dedi. Bayan insan etrafına bakındı sonra : «Sanki bu evden sabahleyin değil de, bir yıl evvel çıkmışız gibi ! Şu yere bak, örümcek ağları hertarafı sarmış.

Gidip kilerin kapısını açtı :

«Ah bu fareler ! Bugün, burada toplantıları varmış galiba ?»

Bay insan büyük bir sepetin içinden kocaman bir kedi çıkardı ve :

«İşte bunu, onun için buraya getirdik» dedi.

Siyah kedi etrafa bakındı, koklandı ve yüzünde şüpheli bir ifade ile bir aşağı bir yukarı dolaşmağa başladı.

Bay insan yaptığı işten çok memnundu :

«İşte ben. kedileri bunun için severim. Onlara bir şey söylemek istemez, kendi kendilerine ne yapacaklarını bilirler. Bak hele, nasıl kokuyu aldı.»

Bay insan ellerini birbirine vurdu :

«Haydi karıcığım, artık yemek yiyelim» dedi.

Bayan insan keyfi henüz yerine gelmemişti : «Ne yazık ki yine, yumurta yiyeceğiz, sen git, marul kopar ! Ben de yumurtaları hazırlıyayım. Çünkü farelerin dokunmadığı biricik yiyeceğimiz şey, yalnız o kaldı.»

— Devam edecek —

PUL KÖŞESİ

Yeni koleksiyoncuların bir çoğu, ellerine geçen pulların hepsini birden toplamağı haves ederler, ismini bile bilmedikleri pulları koleksiyonlarına koyarlar. Fakat, bütün memleketlerin pullarını toplayarak büyük bir dünya koleksiyonu yapmak, bu gün kimsenin başarımıyacağı bir şeydir. Bütün memleketlerin pullarını toplamak istiyenler, hiç birini tamamlayamazlar. O halde pullarını toplayacağınız memleketi nasıl seçeceksiniz ? Bu memleket sizin en çok sevdiğiniz ve en çok tanıdığınız bir memleket olmalıdır. Böyle olunca tabii en başta kendi memleketimiz, Türkiyemiz gelir. Dünyanın her tarafında koleksiyona yeni başlayanlar ilk önce kendi memleketlerinin pullarını toplamağa çalışırlar, sonra komşu memleketlerin pullarını toplarlar. Komşu memleketler bize yakın olduğu için eski pulları ve yeni çıkanları daha kolay elde edebiliriz. Bir taraftan Türk pullarını toplarken, öte taraftan elinize geçen yabancı pulları arkadaşlarınızla değiştiriniz, onların yerine sizde olmayan Türk pullarını alınız. Türk pulları koleksiyonunuz ilerledikten sonra, bir iki komşu memleket pullarını toplamağa başlayabilirsiniz. Fakat, ilk zamanlarda bütün kuvvetinizi Türk pullarına vermeniz lâzımdır.

Bazı koleksiyoncular da bir memleketin bütün pullarını toplamazlar.. Meselâ, yalnız spor pullarını veya yalnız uçak pullarını toplayarak, dünya spor pulları, dünya uçak pulları gibi koleksiyonlar da yaparlar.

Pullar basılırken bir çok yanlışlıklar yapılabilir : yazılar ters basılır, sayılar yanlış yazılır, pulların dantelleri unutulur... Bir çok pul koleksiyoncuları muntazam pullara göre bu hatalı pulları toplarlar. Daha çeşit çeşit pul ve damga toplayanlar vardır ki, sırası geldikçe onlardan da bahsedeceğiz.

Önder TÜZCET

YENİ KİTAPLARIMIZ

KEŞİFLER ve İCATLAR ANSİKLOPEDİSİ

Güzel Kitaplar Serimizin 5 nci kitabı olan bu büyük eser Viyanadan getirttiğimiz mat kâğıda basılmış ve yaldızlı cildli bir kapak içinde satışa çıkarılmıştır.

Taş devrinden başlıyarak zamanımıza kadar on bin yıl boyunca insanların yaptıkları bütün keşif ve icatları tarih sırası ile anlatan bu faydalı kitabı büyük küçük herkes okumalıdır. Kitapta 270 gravür vardır. Fiatı 6 lira.

★

KOBRALARA KARŞI «Rikki - Tikki»

Doğan Kardeş Dünya Çocuk Romanları serisinin 15 nci kitabı olan «Kobralara karşı» romanı da hikâyeci teyzemiz Nihal Yalaza Taluy tarafından açik bir dille türkçeye çevrilmiştir. Herhalde çoğunuz «Kurt Çocuk» adlı romanımızı okumuşsunuzdur. İşte şimdi çıkan «Kobralara Karşı» romanı da bize Kurt Çocuk Maupli'nin Hint ormanlarında kobralarla geçen heyecanlı maceralarını anlatmaktadır. Bir hafta önce satışa çıkardığımız bu güzel ve heyecanlı romanın fiatı 50 kuruştur.

TOPRAK

Ne varsa bu dünyada,
Sendedir kara toprak,
Sende erer murada,
Yemiş, tomurcuk, başak.

★

Ambarları dolduran,
Tükenmez bereketin,
Ürünleri olduran,
Eşsiz gücün kuvvetin.

★

Türlü türlü yemişler,
Senden alır tadını,
Nasıl olur bu işler,
Anlamayız sırrını.

★

Renk renk çiçekler açar,
Ancak senin sayende,
Ne ararsak sende var,
Hayat sanki içinde.

★

Sen olmasan kim verir,
Bize buğdayımızı,
Tereyağı, süt peynir,
Şekeri, çayımızı ?..

★

Sana borçluyuz toprak,
Bütün hayatımızı,
Yemiş, tomurcuk, başak,
Altın buğdayımızı.

Sabiha ŞENDİL

SİNEMADA, TİYATRODA KONUŞULUR MU ?

Kardeşlerimizden biri soruyor :

«Geçen pazar, Küçük Sahne'deki çocuk sinemasına gittim. Filmi oynarken, arka sıralardan birinde birkaç çocuk, herkesi rahatsız ederek konuşuyorlardı. Söyle Doğan Kardeş, bu çocukların yaptıkları doğru bir hareket mi ?»

Hiç doğru olur mu ? Tiyatroda, sinemada, konserde yani herkesin dikkatle bir şeyi dinlediği yerlerde konuşmak, öksürmek, fıstık, çekirdek yemek, yani başkalarının dinlemesini güçleştirecek işler yapmak ayıptır. Bu gibi şeyleri yapanlara kaba, vahşi, görgüsüz insan derler.

DOĞAN KARDEŞ

İstanbulun 500 üncü Fetih yıldönümü münasebetiyle 28 Mayısta çıkacak olan sayısını

FATİH SAYISI

yapacaktır. Bu sayıda İstanbulun fethini anlatan bir yazı, Fatihe ait fıkralar, hikâyeler, resimler ve İstanbul için yazılmış güzel şiirler bulunacaktır.

HİKÂYE

DOKTOR MAY-MUN

BİR gün timsahın karısı hastalanmıştı. Bütün gece oflamış, poflamış, kendisinden çok etrafındakileri rahatsız etmiş. Çünkü, aramızda kalsın, Bayan Timsahın hastalığı, hastalıktan çok nazmış.

Sonunda, inleyerek, kocasına,

— Kocacığım, bir maymun yüreği yersem iyileşeceğim ! demiş.

Ama maymun yüreği kuş südü gibi bir şeymiş. Timsah yine de,

— İstediğin maymun yüreği olsun karıcığım ! demiş.

Ertesi sabah, büyük ağaçta oturan aptal maymunu tuzağa düşürmeği kuruyormuş. Güneş doğar doğmaz sazlıktaki yuvadan çıkmış, kıyıya yakın yüzerek nehri inmeğe başlamış. Hem yüzüyor, hem etraftaki ağaçları gözlüyormuş. Dallardan birinde sallanan bir maymun görünce,

— Günaydın komşu ! diye seslenmiş. Başıma gelenden haberin var mı ? Zavallı karım hasta.

Maymun hemen ilgilenmiş. Timsah devam etmiş :

— Bir doktor çağırmak istiyorum. Bildiğin iyi bir doktor varsa, sağlık ver, ne olur komşucuğum.

— Benden iyi doktor nereden bulacaksın ? Hiç ünlü doktor May-Mun'dan bahsedildiğini duymadın mı ?.. Hastanın şikâyeti neresinden ? Kemikleri falan sızlıyor mu ?

— Evet, dediğiniz gibi sayın doktor May-Mun; kemiklerinden zoru var.

Timsah üzüldüğünü göstermek için öyle bir iç çekmiş ki, az kalsın maymunu ağacından düşürüyormuş. Muzip maymunda sabah vakti bir eğlence çıktığına için için seviniyormuş. Azametli bir tavır takınmış.

— Anladım zaten; demiş. Kemikler rutubetten sızlar. Nehir yaş, rutubetli bir yerdir.

Timsah başını suya daldırmış.

— Sahiden yaşmış !...

Maymun en alt dala inmiş :

— Beni dinlersen, nehirde oturmaktan vazgeçmelisiniz.

— Çok doğru; çok akıllısınız Doktor May-Mun. Zavallı hastamızı görmüş olsanız bir defada iyi edeceğinizden eminim.

Koca timsahın pohpohlaması maymunun kibrini okşamış.

— Tabii iyi ederim. Vizita ücretim on muzdur.

Timsah maymunu tuzağına düşürdüğü için kıskıs gülüyormuş. Maymunu sırtına alarak yuvanın yolunu tutmuşlar. Gel gelelim timsah, içindeki sevinci uzun zaman saklıyamamış. Gülmeğe başlamış :

— Artık karım iyileşecek; ona yedirecek maymun yüreği buldum !

Maymunun gözleri faltaşı gibi açılmış.

— Maymun yüreği mi yedireceksiniz Bay Timsah ?

— Öyle. Aile doktorumuz karıma bu ilâcı tavsiye etmiş.

Maymun etrafa bakınmış. Nehrin ortasındaymışlar. Tuzağa düşürüldüğünü anlamış.

— Evet; bu yabana atılmıyacak bir fikir. Maymun yüreği dünyada bilinen en kuvvetli ilâçlardan biridir. Timsah bunu maymunun ağzından duyunca şaşırmış.

— Sen çok iyi arkadaşsın May-Mun. Doğru söyle : sahiden doktor musun ?

— Elbette. Timsahların kulakları daima su altında olmasaydı ünlü Doktor May-Mun'un şöhretini duyardınız.

— Karıma yüreğini vermen büyük bir fedakârlıktır.

— Hem bunu seve seve yaparım. Keşke, yüreğime ihtiyacınız olduğunu önceden söyleseydin sayın Bay Timsah, yanıma alırdım.

— Nee ? !..

— Tabii. Eskimesin diye, yüreğimi her zaman yanımda taşımıyorum. Bugün de indiğim dalın üstünde, yuvamda bıraktım.

Timsah durmuş.

— Ne yapacağız şimdi ? Yüreği olmıyan maymun karımı tedavi edemez ki.

— Üzülme canım. Geri döner, alırız.

Timsah gerisin geriye, maymunun ağacına doğru yüzmeğe başlamış. Afacan maymun timsahın sırtından ağaca atlayınca kurtulduğunu anlamış. Geçirdiği tehlikeyi unutarak basmış kahkahayı...

— Hey koca aptal, demek kalbimi yanımda taşımadığıma inandın !

Maymun cırlak sesiyle o kadar bağırmış ki, civarın bütün maymunları toplanmış. Hep bir arada şamataya başlamışlar. Hatta aralarından biri timsahın kafasına koca bir Hindistan cevizi fırlatmış.

Bu, yıllarca önce, timsahlarla maymunlar arasındaki düşmanlığın başlangıcı olmuş. O gün bugün, maymunlar ne zaman yüzen bir timsah görseler olanca sesleriyle çığlığı basarlar.

Böğürtlen ABLA

Fokların Hassasiyeti

İngilterede bulunan Hustanton plâjına her yıl fok sürüleri çıkmaktadır. Pek solgun bir hayvan olan foklar oradaki halkla çabucak dost olurlar. Fakat geçen yıl Kaptan Gray adında bir denizci, gereken makama baş vurarak, insanlarla foklar arasındaki dostluğun yasak edilmesini istedi. Bunu, foklara bir düşmanlığı olduğundan yapmamıştı. Tam aksine; 71 yaşında olan Kaptan Gray hayatının elli yılını Hustanton'da geçirmişti. Kuzeyden gelen sevimli misafirlerin tabiat ve huylarını çok iyi biliyordu. Birisinden ilgi ve sevgi gören fok, ona bağlanır, ömrünün son gününe kadar unutamaz. Sürü, açık denize çıkınca sahilde ona yakınlık gösteren kimseyi bulmak için sürüden ayrılır, tekrar plâja döner. Fokların bağlanmış olduğu çocuklar plâja dönmeyince zavallı hayvanlar arasında kederden ölenler varmış.

Fazla hassas olan hayvanları kederlendirmemek için Kaptan Gray halktan, onlara sevgi göstermemelerini rica etmişti.

FARELER ARASINDA -9-

Yazan ve Çizen:
Güngör Kabakçıoğlu

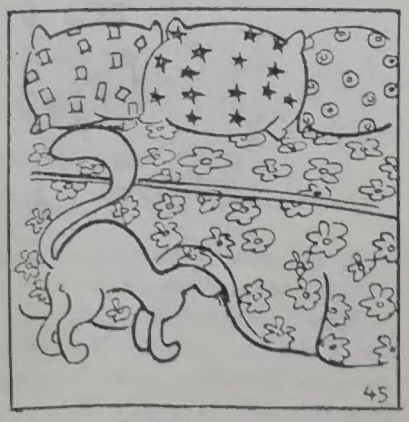

Sarman hâlâ fare yavrusunun peşindeydi. İzini kapbedip bir türlü radyoya giremiyordu.

Bu sırada ortanca farenin aklına bir fikir geldi. Radyonun içinde bulunan bir raptiye kutusunu aldı.

Sonra bir kâğıt üzerine şu satırları yazdı. «Sarman sözünde durmadın bize fenalık ediyorsun,»

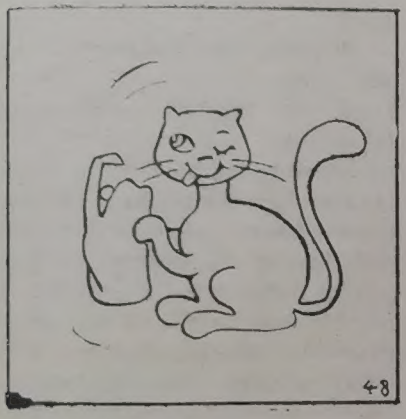

Bu kâğıdı radyonun üstünden Sarmanın önüne attı. Sarman kâğıdı okudu, pis pis güldü, sonra ayakları arasına alıp yırttı.

Demek Sarman küçüğün canına kıymağa karar vermişti. Ortanca kardeş hemen radyonun üstüne çıktı.

«Sarman» diye bağırdı. Sarman hemen geri döndü o tarafa doğru sıçradı. Ortanca fare kutudaki raptiyeleri yere saçtı.

KÖRLÜK KALKIYOR

KÖRLÜK, kimbilir ne fena şeydir. Hiç görememek, daima karanlıkta yaşamak ne zor, ne zor.

Aman çocuklar, gözlerinizin kıymetini bilelim. Onların sağlığı üstüne titriyelim. Bir çok insanların meselâ, tavada balık kızartırken, bir sıcak yağ damlasının gözlerine sıçramasile, tren penceresinden dışarıya bakarken bir kurum parçasının göze girmesile kör oluverdiği düşünülürse, nekadar dikkatli olmamız gerektiği daha iyi anlaşılır.

Göz doktorları yıllardır, körleri tekrar görür bir hale sokabilmek için denemeler yapıyorlarmış. Şimdi öğreniyoruz ki, bu denemeler en nihayet iyi sonuçlar vermiş. Şimdi, bazı cins körleri görür bir hâle getirmek kabil oluyormuş. Bakın nasıl?

Bir insan, öldükten sonra, gözleri daha 72 saat canlı olarak yaşıyormuş. Ölülerin gözlerini çıkartıp, körlerin gözlerine aşılamışlar, bir de bakmışlar ki, körler tekrar görmeğe başlamışlar. Böylelikle şimdiye kadar on bin körü iyi etmişler.

Bu kadar ölü gözünü nerden bulmuşlar diyeceksiniz? İşte bunun için bir «Göz Bankası» kurmuşlar. Öldükten sonra gözlerini bir körü görür yapmak için vermek istiyenler bu bankaya yazılıyorlarmış. Ne iyi, ne hayırlı bir iş değil mi? Bizde de böyle bir banka kurulsa, ben de gözlerimi, öldükten sonra bu bankaya hediye ederim doğrusu. Ya siz?

KÖPEĞİM

Benim güzel köpeğim.
Hep benimle gelirsin.
Ben nereye gidersem,
Önümden seğirtirsin.

Ertan TARHAN

Öğretmen — Türkiyenin en sevinçli günleri hangi günlerdir ?

Öğrenci — Okulun kapalı olduğu günler öğretmenim...

TUHAF BİR ÖLÜM

ÖLÜMÜN de tuhafı olur mu ? demeyiniz. Bakın size anlatayım : 17 nci yüzyılda, ömrünün son gününe kadar tuhaf ve tuhaf olduğu kadar da görülmemiş hareketlerde bulunan Jan Falez isminde birisi yaşamıştı. Cinayet üstüne cinayet, kabahat üstüne kabahat işlediği halde adalet önünde kimse katiyen ağzından bir lakırdı alamazdı. Zındanda sabahtan akşama kadar şarkı söyler dururdu. Meselâ kendisine :

— Üç çiçek sokağındaki satıcıyı sen mi öldürdün ? diye sordukları zaman derhal gülerek :

— Taralam ,taralam, tara tara taralam, diye sesler çıkarırdı.

Kendisine yapılmadık işkence kalmamıştı. Jan bunlara karşılık tuhaf tuhaf şarkılar söyliyerek cellatları bile güldürmeğe muvaffak oluyordu.

Sözü uzatmıyalım, kendisinden hiç bir şey öğrenilmiyeceği anlaşılınca nihayet adamı son çinayet işlediği yerde asmağa karar verdiler. Jan Falez darağacının yanına geldiği zaman sağa sola bükülerek avaz avaz şarkı söylemeğe başlamıştı. Günah çıkaracak papazın sözlerini dinlemesi için kendisini zorla susturdular. Papazın duasını dinledikten sonra darağacının dibinde :

— İşte, dedi, yer yüzündeki şeytanın türküleri de bunlár, bunlar ama ne yapayım ki zevkime uymuyor. Papazlar sesinizi kesin bakayım ve siz bay hakim beni dinleyiniz.

Herkes birden sesini kesti.

Suçlu :

— Bana bakın, diye devam etti, ölümün eşiğinde bulunan zavallı ibir adamın her istediğinin yapılacağı doğru mudur ?

Etraftan sesler :

— Evet, evet, diye cevap verdiler.

— Son istediğimi yapmağı kabul ediyor musunuz ?

Orada bulunanlar :

— Evet, evet, diye tekrar bağırdılar.

Hakim, vazifesini yapmağı geciktirmesi için cellada bir işaret vererek darağacındaki Jan'a da :

— Haydi söyle bakalım, dedi.

Jan Falez konuşmadan önçe darağacının merdiveninin beşinci basamağına çıkıp oturdu ve :

— Emin olun ki, sizden istiyeceğim hiç kabilinden bir şeydir, korkmayın, size bir sıkıntı vermiyeceğim, dedi.

Hâkim :

— Pek âlâ, seni dinliyoruz, diye cevap verdi.

Darağacını kuşatan çavuşların sabrı tükenmişti.

— İşte dileğimi söylüyorum. Bütün hayatım boyunca bir hava tutturdum, hep bu havayı okudum durdum. Sizinle beraber bu havanın son parçasını bir daha söylemek istiyorum, yalnız, bir defa daha... Fakat herkes, papaslar, çavuşlar, bay hâkim, cellatlar velhasıl herkes benimle beraber bu şarkıyı okuyacaklar.

Halk suçlunun bu isteğini gülmekle karşıladı. Hakimin de hoşuna gitti :

— Haydi başla söylemeğe, dedi.

Jan Falez elile hakime bir öpüçük göndererek :

— Yaşa hakimim, hakimlerin şahısın vesselam, demekten kendini alamadı.

Suçlu yüksek sesle şu şarkıyı söylemeğe başladı :

Bir çayırda dört eşek
Etrafı yeşil döşek.
İâ... İâ... İâ...

Dört taraftan da :

İâ... İâ... İâ... sedaları işitildi.

Şarkı bittiği zaman Jan Falez bir el işaretile surmalarını istiyerek :

— Teşekkürler, dedi, yüzüm gülerek ölüyorum. Son saatimde bir çok eşeğin anırdığını işittim. Hayatımda hep bir arada bu kadarını duymamıştım...

Halk galeyana gelerek herifin üzerine atılmak istedi. Fakat Jan çoktan darağacının ilmeğini boynuna geçirmiş ve etrafa bir de dilini çıkararak kendini boşluğa koyuvermişti.

Vefa ŞEREFLİ

♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥ ♥

BAŞAK ŞARKISI

Başaklar salınıp coşar rüzgârda,
Artık olgunlaştık, savrulun, varda.
Topraktan nağmeler göğe yükselir,
Bana bu sesleri bir ninni gelir.

★

Altından taneler yatmış beşiğe,
Tabiat uyutsun büyütsün diye;
Çiftçinin gülüdür, tek neşesidir.
Toprak anamızın öz meyvesidir.

★

Uyu nazlı başak, uyu olgunlaş,
Yaşaman sevinçtir, ölümünse yaş.
En büyük zenginlik, ürünler sende,
Sana şarkı yazan şairim ben de.

Sabih ŞENDİL

▲ ▲ ▲ ▲ ▲ ▲ ▲ ▲ ▲

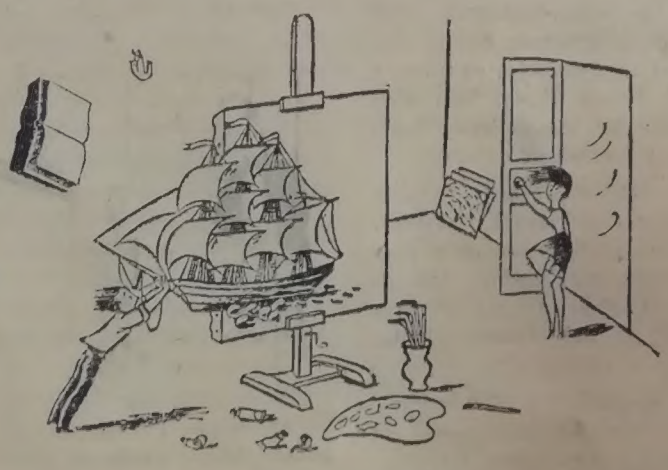

YAZISIZ

Doğan Kardeş'in Romanı No : 9 *Çeviren : Or. - Az.*

Sonra yumruklarını sıkarak :

«Oğlumun ölümüne sebep olanla ben meşgul olacağım. Elini ayağını bağlayıp bırakın. Sonra siz yolunuza gidin. Kaybedecek vaktimiz yok. Nerdeyse güneş doğacak.» diye söylendi.

On dakika geçmeden herkes yeniden yola koyulmuştu. Geride yalnız biz üç kişi kalmıştık. Maskew, Elzevir ve ben. Bir de yerde Elzevirin önünde bir tabanca duruyordu.

Ben de olup biteceği görmemek için gidenlerin peşine takılmak istemiştim ama Elzevir geri çağırdı. «Bekle,» dedi. «Sana işim düşecek. Yanımda kalman iyi olur.»

Böylece onun yanında kalmıştım. Ne hususta Elzeviri'n işine yarıcağım, bana ne gibi işi düşeceğini düşünmek bile istemiyordum.

Maskew sırtını bir kayaya dayıyarak yere oturmuştu. Ayakları ve arkasına alınan elleri sıkıca bağlanmıştı. Gözleri çakılmış gibi yere dikili oturuyordu. Yüzü bembeyaz kesilmişti. Elzevir elindeki lâmbayı bu soluk yüze tutmuş, epeydir sesini çıkarmadan seyrediyordu. Ağır yüklerin altında ilerliyen atların nal sesleri mesafelerin içinde yavaş yavaş eriyerek duyulmaz oldu. Etrafa derin bir sessizlik çökmüştü. Elzevir hâlâ Maskew'in kireç gibi bembeyaz kesilmiş yüzünü seyrediyordu.

Maskew nihayet ağzını açtı. «Ben bir kanun adamıyım.» dedi. «Beni serbest bırakmıyacak olursan seni astırırım bu işin için.»

Bunlar pek cüretkâr, kabadayıca lâflardı ama bana böyle görünmeğe çalışır gibi geldi. Cüretkâr, cesur görünmeğe çalışıyordu sadece. Halbuki bunları söyliyen ses korkudan titriyordu.

Elzevir'in ona hitabeden sesi tıpkı bir mahkûmla konuşan hakimi andırıyordu. «Böyle şeylerden bahsetmek hakkını nereden buluyorsun anlamıyorum. Bir daha birini astırabileceğini, yahut birinin asıldığını görebileceğini zannediyor musun ? Daha iki üç gün evvel yaptığın hareketle beni evimden, yurdumdan ettin. Bu günde ben aynı şeyi yapacağım. Ben de bir mum yakıp bir yerine iğne saplıyacağım. İğne düştüğü zaman köpek gibi geberteceğim seni.»

Elzevir dediği gibi yaptı. Bir mum yakarak bir iki santim aşağısına bir iğne sapladı ve beklemeye başladı.

Korkudan soğuk terler dökmeğe başlamıştım. Maskew'i sevmezdim. Bir saat evvel ne yapalım diye sormuş olsalardı; hiç düşünmeden «gebertelim !» diye cevap verirdim. Fakat şu anda içimden bir yolunu bulup kaçması için dua ediyordum. Elzevir'den korkuyordum; yapacağı şeyleri düşündükçe kalbim burkuluyordu.

Ortalık gittikçe ağarıyordu. Yıldızlar sönmüş; gökyüzü yeni doğacak güneşin hazırlığiyle puslanmıştı. Etrafımızda herşey grileşmişti. Kayalar, deniz, toprak, gökyüzü, ağaçlar, herşey soluklaşmıştı. Ama Maskew'in yüzü herşeyden daha soluktu. Gözlerinin altında kara kara lekeler belirmiş, yere düşerken çarptığı taşın açtığı yaradan sızan kanlar yüzünü boydan boya bulamıştı.

Maskev gözlerini yere dikmişti. Bir ara bana baktı. Bu gözlerde tek bir ifade yoktu; sadece ölmek üzere olan bu hayvanın çaresizliğini okumak kabildi. Bu ana kadar Grace'in babasına benzediğin hiç düşünmemiş, aralarında katiyen bir benzerlik bulunmadığına inanmıştım. Fakat şu anda üzerime dikili boş gözlerin arkasında sanki Grace bana bakıyormuş gibi geldi.

Onu böyle öldürmesine razı olamazdım.

Mum yanmakta ve yavaş yavaş erimekte devam ediyordu. Çok geçmeden iğnenin düşeceği belliydi. Maskew artık gözlerini muma dikmiş her düşen damla ile hayatın nasıl yavaş yavaş sonuna yaklaştığını seyrediyordu.

Tekrar konuşmağa başlamıştı, fakat bu sefer sesindeki korkuyu saklamağa çalışmadı. Adeta yalvarıyordu. «Bana acı, merhamet et Elzevir. Benim de bir kızım var.» diyordu. «Benden başka kimsesi yok. Ben ölürsem ona kim bakacak, daha çocuk sayılır.»

Elzevir «Benim de bir oğlum vardı.» diye cevap verdi. Sesi öylesine acıydıki. «Onu da bir gün kanlar içinde eve getirdiler. Ben, babası ne yaptım ? O zaman hiç düşündün mü ? Oğlumu işte bu tabancanın kurşunu öldürdü. Senin canını da aynı tabancanın kurşunu alacak. Onun için Allahına dua et. Hem elini çabuk tut zira çok vaktin kalmadı.»

Yerde duran tabancayı eline almıştı. Maskew'in önünde bir aşağı bir yukarı dolaşmağa başladı.

Maskew'in kızından bahsetmesi Elzevir'i daha beter kızdırmışa benziyordu. Fakat zavallı adamın hali ve sözleri beni can evimden vurmuştu. Elzevir'in yanına sokularak bu fikrinden vazgeçirmeğe çalıştım. Ben konuşurken sesini çıkarmadan dinledi. Sonra.

«John, sen çok iyi kalpli bir çocuksun.» diye cevap verdi. «Seni de benim oğlum kadar seviyorum ya. Hakkın yok değil. Onu o kızgın anımda vurup öldürmeliydim. Aradan bu kadar zaman geçtikten sonra ben kendim de önümde eli kolu bağlı bekliyen aciz bir adamı öldürebileceğimi zannetmiyorum. Ama ne varki adamlarım onu bana emanet edip gitti. Onlara hiyanet edemem. Şayet ben bunu bırakacak olursam hepimizi teker teker darağacını boylıyacağımızın resmidir. Görüyorsun ya, istesem de istemesem de onu öldürmekten başka çarem yok.»

— Devam edecek —

2 Perdelik Piyes

BÜYÜLÜ SARAY

Hazırlıyan : Nihal Y. TALUY

•

(Geçen sayıdan devam)

II PERDE

1 inci Sahne

Aynı dekor. Çocuklar, çiçek kiyafetindedirler. Oya - Gelincik; Hale - Ayçiçeği; Râna - Menekşe; Güler - Hercai; Murat - Horozibiği olmuştur. Meralin entarisi beyaz, mavi Kahkaha çiçekleriyle süslüdür. Hepsi Perinin söylediklerini dikkatle dinlerler.

Gül Perisi Sizden memnunum çocuklar. Gururlu Rânayı alçak gönüllü menekşe halinde, ötlek Merali neşeli Kahkaha Çiçeği olarak kim tanıyabilir !.. Hepiniz yerlerinizde kalın. Ben emir vermeden, ancak bir hizmet veya bir iyilik yapmak için yerlerinizden ayrılabilirsiniz.

Hepsi — Başüstüne sayın Perimiz...

(Peri taht salununa, pembe perdenin arkasına çekilir.)

2 nci Sahne

Oya — *(Yere otararak)* Pek solgun görünüyorsun Meral. Yorgunsun galiba...

Meral — *(Gülümser)* Hayır, yorgun değilim Oyacığım. Hep hareketteyim; belki ondan... Ama çok mesudum.

Râna — Murat, yapraklarımın artık neden güzel kokmadığını hiç sormuyorsun...

Murat — Soracaktım ama kendi kendime : «Üstüme vazife olmıyan şeylere burnunu sokma Murat !» dedim, ses çıkarmadım.

Râna — Ben söyliyeyim sana : dün kokumla övündüğüm için Perimiz beni cezalandırdı.

Hale — Gerçekten her şeye alışılıyor. Evdekileri özlememiş olsaydım, hep burada kalmak isterdim.

Oya — *(Tatlılıkla)* İnşallah, özlediklerimize yakında kavuşuruz !

3 üncü Sahne

(Bahçıvan Baba soldaki yeşil geçitten sahneye girer. Arkasından geçit kapanır. Doğruca Murada gider.)

Bahçıvan — *(Yavaşça)* Küçük bey !.. Küçük bey !.. Gül Perisinin tahtının arkasındaki büyük çekmecenin içinde ne olduğunu bilmek isteyen sendin, değil mi ?

Murat — *(Mahçup)* Evet... bendim...

Bahçıvan — *(Güler)* Sendin, biliyorum zaten !.. Gel öyleyse; kimse görmeden o çekmeceyi açar içindekini gösteririm.

Murat — *(Gelmek istiyormuş gibi yerinde kımıldanır. Sonra tekrar dikleşir.)* Teşekkür ederim Bahçıvan Baba. Bana ait olmıyan şeylere burnumu sokmamak için Perimize söz verdim.

Bahçıvan Baba — *(Kaşlarını çatarak homurdana homurdana uzaklaşır.)*

4 üncü Sahne

(Aynı yoldan Satıcı Kadın girer. Kolunda; içinde kurdelâ, dantel, inci, boncuk bulunan bir sepet vardır. Hakin Rânaya yaklaşır.)

Satıcı Kadın — *(Yılışık yılışık)* Güzelim !.. *(Acır gibi bir tavır takınır.)* Vah zavallı kızım... Yüzde yüz, şu kalbsiz Gül Perisinin işi bu ! Bu kadar güzel kızı en gösterişsiz bir çiçek haline sokmuş. Yazık ! *(Güleri, Oyayı, Hale ve Merali çağırır)* : Buyrun küçük hanımlar, hepiniz buyrun ! Aman ne cici kızlar bunlar... Tıpkı canlı bir çiçek demeti gibi duruyorlar. Yanıma gelin; sepetimde ne isterseniz var !

Kızlar — *Kıpırdanmadan dururlar)* Periye, buradan kıpırdanmıyacağımıza söz verdik.

Satıcı — Kırk bir kere maşallah ! Ne uslu yavrular... Ama siz gelmezseniz ben yanınıza varırım. Buyrun ! *(Her birinin önüne bir şey koyar.)*

Râna — Boşuna yorulma teyze. Biz, Perinin emriyle çiçek olarak kaldıkça bunlara ihtiyacımız yok.

Satıcı — Getirdiklerimi beğenmediniz se evimde daha neler var, neler !..

Hepsi birden — *(Bağırarak)* Hiç bir şey istemiyoruz. Söz verdik, dedik ya !.. Senin olsun güzel eşyan...

(Kadın mallarını toplayıp gider. Uzaktan yere vuran bir sopanın tıkırtısı ile bir kadın inliltisi duyulur.)

Sahneye siyah pelerine bürünmüş, yüzü kukuletasının içinde saklı bir kadın girer. Sırtında bir bağ odun vardır; iki büklümdür.

Kadın — *(Çocukları görmeden)* Yalnızlık ne zor şey yarabbim !.. Tek başıma bu hayatı sürüklemek için artık ne isteğim ne de kuvvetim kaldı. Yapayalnızım. *(Ağlar. Gözlerini silmek için elini kaldırır, sırtındaki odun döküldür.)* Eyvah !.. Haticelere topladığım odundu bu... Kadının çocukları hasta... titreyecekler bu gece.. Nasıl toplıyayım bunları ?.. Halim kalmadı ki ! *(İnliyerek yere çöker.)*

(Çocukların hepsi birden ona doğru koşarlar.)

Râna — Üzülme teyze, biz çabucak toplarız. *(Çalıları toplamağa başlarlar.)*

Murat — *(Aynı şeyi yaparak kendi kendine)* Bu kadının hayatını öğrenmeği pek isterdim ama sormıyacağım.

Güler — *(O da yardım eder)* İşte... Hemen hemen hepsini topladık. Geçen gün kaybettiğim kurdelayı cebimde

PRENSES BAHAR GELDİ

Bademler çiçek açtı,
Erikler çiçek açtı,
Sular deli deli aktı,
Rüzgâr dolu dolu esti
Gök gürledi, dere taştı
Nevruzlar, çiğdemler..
Böcekler uykusundan uyandı.
Leylekler, kırlangıçlar geldi.
Koyunlar kuzuladı,
Bakraçlarımız süt doldu.
Çoluk çocuğa bayram oldu,
Dağlar yeşil yeşil güldü..
Öküzler tarlada yarıştı,
Toprağa alın teri karıştı.
Toprak uyandı, gerindi,
Bir temiz yundu, tarandı..
Güldü, güller açıldı,
İnci mercan saçıldı..
Kurda, kuşa haber salın :
Prenses Bahar geldi.

Tarık ORHAN

buldum. Kopan ipin yanına ekleriz.
Hale — *(Kalan çalıları toplarken)* Keşke seninle beraber ormana gidebilseydik teyze. Birkaç bağ odun daha toplar, Haticelere götürürdük.
Oya — *(O da bir şeyler yapar; nezaketle)* Tabiî, hepimiz gelirdik. Eh... bir çöp bırakmadan topladık. Artık üzülmezsin değil mi teyzeciğim ?
Meral — *(Yüzünü tekrar siyah kukuletayla örten kadına sokulur.)* Teyzeciğim, buradan ayrılırken yalnız olmadığını bil artık. Hepimiz seveceğiz seni. Evini söyle; buradan çıkınca seni sık sık görmeğe geliriz. *(Kadının boynuna sarılır)* Altı arkadaşım namına !.. *(Kadını öper.)*
Kadın — *(Doğrulur. Sessizce durur. Sonra, ona hayretle bakan çocuklara doğru elini uzatır. Ağır ağır.)* Sevginiz, iyiliğiniz için hepinize teşekkür ederim. Mesut olmak, etrafınızdakileri bahtiyar etmek isterseniz hep böyle olun. *(Birdenbire pelerinini odun bağının üzerine atar... Çocuklar karşılarında Gül perisini görürler.)*
Gül Perisi — Artık evlerinize dönebilirsiniz. İstediğim şeyi başardım : sizi kusurlarınızdan kurtardım. *(Gülümseyerek)* Sizi burada alıkoyduğum için bana darılmadınız ya ?
Hepsi birden — Bize iyilik ettiniz... Bunu unutamıyacağız sevgili Peri ! Sağ olun güzel, iyi kalbli Perimiz !
Peri — Hadi yolunuz açık, hayatınız saadet dolu olsun !.. *(Taht salonuna dönerler)* Çiçekler, Kelebekler !.. Buraya gelin. Misafirlerimizi şarkı ve danslarla uğurlayın !..
(Dans, şarkı başlar. Perde iner...)

— SON —

TAHSİL
ve
CEHİZ
sigortaları
ne kadar küçük yaşta başlarsa
o kadar kârlıdır.
DOĞAN SİGORTA

UĞURSUZ ŞATO

— 6 —

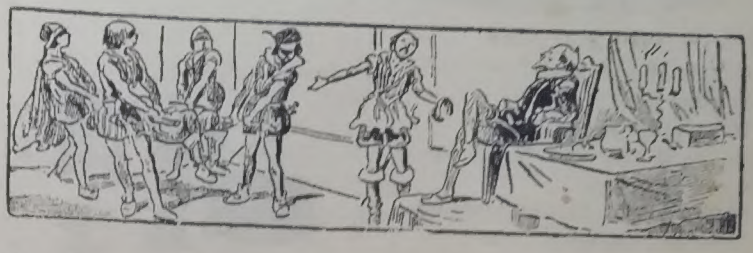

Jan Terrua gerçekten Uğursuz Şatoya götürüldü. Jil Martro gelenleri büyük bir salonda bekliyordu. Yüzü maskeli adam, Şeytan Şövalyesinin sağ kolu Pankrasdı. Efendisi gibi, o da asinin biriydi. Şatoya baskın yaparak şövalyenin ailesini de kaçırmak için yeni bir plân kurdular. Jil Mortro, Pankrasa, gayet tedbirli hareket etmesini sıkı sıkı tenbih etti. Çünkü dünyada çekindiği bir mahlûk vardı : o da her şeyden çok sevdiği kızı Oreli idi.

Oreli, yüzü kadar kalbi de güzel bir kızdı. Babasının zalim bir adam olduğunu şuradan buradan duyuyordu. Halbuki babası, Oreli dışardan kimseyle görüşmesin diye, yanına Güdül adında yaşlı bir mürebbiye katmıştı.
Pankrasla Jil başbaşa yemek yedikten, ertesi günkü plânlarını hazırladıktan sonra uyuyan şövalye Terruaya döndüler. Jil, yardımcısına ufak bir şişe uzattı. «Uyandır şunu !»
Pankras şişeyi şövalyenin burnuna yaklaştırır yaklaştırmaz öteki gözlerini açtı, doğruldu : «Neredeyim ?..» Jil, çirkin bir kahkahayla, «Şeytan Şövalyesinin Uğursuz Şatosundasın şövalyem ! Nasıl, şimdi sözüme ne kadar sadık olduğumu gördün mü kibirli adam !»

İyice kendine gelen şövalye Terrua, hiddetle, Martroya, yaptığı bu hareketini yakında hayatiyle ödiyeceğini söyledi. «O iş olana kadar karınla kızını da buraya getireceğim. Bu büyük şatoya ne kadar hizmetçi gelse iş bulunur !»
O sırada Pankrasın getirdiği iki dilsiz girdi. Bir tabut taşıyorlardı. Şeytan Şövalyesi Terruaya döndü : «Şimdi, cezanın nasıl olacağını söyleyeceğim. Seni, kendi icadım olan bir ilâçla uyutacağım. O halinde bu tabuta yatacaksın. Her şeyi duyacak, düşünecek, fakat uyanamıyacaksın. Ben uyandırıncaya kadar.»

— Devam edecek —

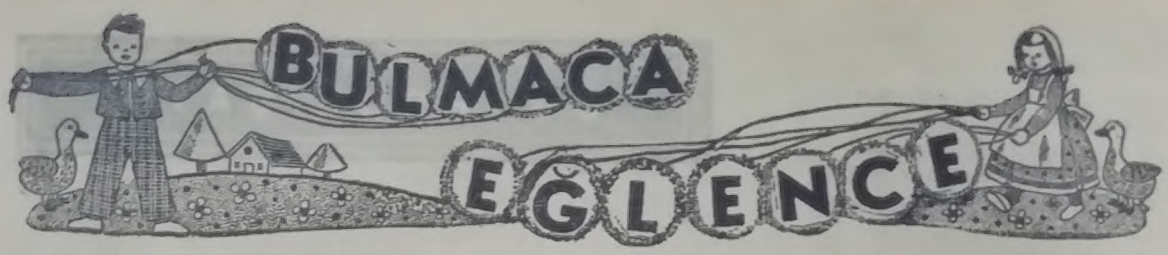

OKUYORMUŞ AMA...

— Gönül yavrum, nasıl o elindeki kitap güzel mi ?

— Bilmiyorum anneciğim...

— A... nasıl bilmezsin. Şimdi yüksek sesle okuyordun ya...

— Okuyordum ama, dinlemiyordum...

İYİLİK

Üç çocuk konuşa konuşa, okula gidiyordu. İçlerinden biri «sınıfımı geçince, annem bana güzel bir saat alacak» dedi.

Ötekisi «sınıfımı geçince annem beni kucaklayıp sevecek» dedi.

Üçüncü çocuğun annesi babası ölmüştü. Kendisine ne saat alacak ve ne de kendisini sevip okşıyacak bir tanıdığı vardı.

Fakat kimsesiz çocuk «Beni kimse mükâfatlandırmıyacağını bildiğim halde çalışmama devam edip sınıfımı geçeceğim» dedi.

İyi şeyleri, yalnız iyi oldukları için yapmak gerekir.

Yaramaz Ahmedin kapandan kaçırdığı fareyi bulun bakalım.

— Sana kaç kere söyledim, eğer bağırıyorsa pişmemiştir.

ÖRME YARIŞI OYUNU

Oyuncular iki partiye ayrılır. Herkesin elinde bir iğne ile bir iplik vardır. Bunlara üzerinde oyuncuların sayısı kadar delikler açılmış olan birer karton verilir. Bir komuta ile işe başlanır. Her oyuncu mümkün olan çabuklukta bu delikleri örer. Hangi parti evvel bitirirse oyunu o taraf kazanmış olur.

NAZLI MEYVA

Biz bahara kavuştuğumuz zaman Martinik ve Antil adalarında ananus mahsulü toplanır. Ama şunu da söyliyelim ki, bu meyvanın olması için tam 3 sene lâzımdır.

Ananas, 1555 de Brezilyada bulunmuştur. İki asır boyunca yalnız İngilizler tarafından yenilirdi. Daha sonra Avrupanın başka memleketlerinde de tanındı. Gayet güzel bir kokusu var. En pahalı meyvalardandır.

★

İKİ REKOR

Düsseldorfda Bay Heinz Arutz yeni bir piyano çalma rekoru kırmıştır. Durmadan tam 227 saat piyano çalan Bay Arutz, çalarken 950 sigara, 3 kilo kahve ve 30 şişe Koka-Kola içmiştir.

★

Münihte Bayan Pfisterhammer yeni bir patates soyma rekoru kırdı : 1 dakika 50 saniyede bir kilo patates soyarak Kopenhaglı Matmazel Larsen'in 2 dakika 1 saniyelik rekorunu elinden aldı.

EN MEŞHUR YIL

Öğretmen tarih dersinde Özcan'ı tahtaya kaldırıp sordu :

— Özcan sence tarihte en meşhur yıl hangisidir ?

Özcan :

— 1944 yılı efendim.

— Bu yılda ne olmuş ki ?..

— Benim doğduğum yıldır da ondan..

BERBERİN BAHÇIVANLIĞI

DOĞAN KARDEŞ, Perşembe günleri çıkar haftalık çocuk dergisi ★ Sahibi : Kâzım Taşkent ★ Yazı işlerini fiilen idare eden mes'ul Md. Ş. Enis Regü ★ İdare Merkezi : Galata, Yüksekkaldırım Serdarıekrem sokak No. 48 ★ Mektup ve havale adresi : Posta Kutusu : 2217 — Beyoğlu ★ Telefon : 42933 ★ Abone şartları : Yıllık (52 Sayı) 750 kuruş, altı aylık (26 Sayı) 400 kuruş, üç aylık (13 Sayı) 200 kuruş ★ Yurd dışına iki mislidir. ★ Adres değiştirmek isteyen abonelerin 30 kuruşluk pul göndermeleri lâzımdır ★ Dergiye gönderilen yazılar, resimler basılsın basılmasın geri verilmez ★ Basıldığı yer : Doğan Kardeş Yayınları A. Ş. Basımevi — İstanbul.

Dokuzuncu yıl — 21 Mayıs 1953 — Sayı : 347

— 21 —

— Ya polisi çağırdıktan sonra, bütün bunların Cerrinin kuşkusundan ibaret olduğu ortaya çıkarsa Dik ?.

— Keşke öyle olsun, razıyım. Özür diler, usul neyse, para cezasını veririz.

★

Kora sokak kapısını anahtarla açtıktan sonra başını aralıktan uzatmağa hazırlandı. Fakat dışardan biri kapıyı hızla iterek Koranın alnına çarptı. Vuruş öyle şiddetliydi ki, genç kadın birden sersemledi. İçeriye dalan bundan faydalanarak üzerine balık ağına benziyen bir file attı ve Korayı kundaklar gibi sardı. O anda gelenlerden ikincisi de içeriye girdi. İlk gelen ona,

— Sen bunun başında kal; sakın kaçırma ! diyerek yemek odasına koştu.

Yeni gelenler, içerdekilerin üzerinde başka başka tesirler yapmıştı. Aleksle Gregor girene şaşkınlıkla baktılar. Jeromun yüzünü sevinçli bir tebessüm aydınlattı. David kuyruk sallıyarak gelene sokuldu. Hıncını yenemiyen Aleks kediye bir tekme savurdu.

Jerri öne atılarak zavallı hayvanı kucağına aldı.

— Alçak !... Vicdansız adam !..

Sonra Jeroma dönerek,

— Sana bir şey olmadı, değil mi babacığım ? dedi. Pepenle geldik. Ne yapmamız gerektiğini söyle.

Jerom, birdenbire,

— Dikkat Cerri ! diye bağırdı. Sonra,

— Kıpırdanma, ateş edeceğim ! diye ilâve etti. Bunu Cerriye sokulmak isteyen Gregora bağırmıştı.

Bir an hepsi sustu; bahçeden hızlı adımlarla sesler geliyordu. Aleksle Gregor bakıştılar. Fakat çok geçmeden, ümitlerinin boşuna olduğunu anladılar.

Kapının eşiğinde soluk soluğa, elinde tabancasiyle Lidya duruyordu .

— Burada mısınız şef !..

Aleks acı bir alayla güldü.

— Muhterem aileniz tamam mı ?

Oğlu tarafından mucize kabilinden kurtarılan Bay Duglas ona ipleri bulacağı yeri tarif etti. Cerri koridora çıkınca gördüğü manzara karşısında kahkahasını tutamadı. Korayı kocaman bir fileye saran Pepen, bununla yetinmemişti. Cerri ağabisinin mahpusunu kaçırmamak için mumya şeklinde sarılmış Koranın üstüne oturmuş, nöbeti öylece bekliyordu.

Cerri, Aleksi iple bağlamaya başlarken gölden motör sesi duyuldu. Az sonra motör iskeleye yanaştı. Bu defa da 6 polisle Lord Armster geliyordu.

Lord Armster arkadaşiyle kucaklaştı. Yavaşça,

— Çok şükür, memur beylere karşı yüzüm kara çıkmadı ! dedi. Aksi halde bu gezinti bana epey pahalıya mal olacaktı.

Aleks, haksız yere rahatsız edilen namuslu bir köşk sahibi rolü yapmağa çalıştı. Fakat beceremedi; suçlu oldukları göze çarpıyordu. Bu defa usulünü değiştirdi, son kozunu oynadı :

— Bizi tevkif edip götürürseniz, bir adamın canına kıymış olursunuz !

Polislere kim olduğunu söyliyen Bay Duglas,

— Bu adamları Fransa iki şatoyu soyup, çaldıkları eşyayı huduttan kaçırmakla suçlandırıyorum ! dedi.

Aleks arsız arsız güldü.

— Suçlandırmak kolay. İsbat etmek lâzım.

— Tabiî. Bunu da büyük salonun tavanında gizlediğiniz eşyayı çıkararak yapacağız.

Bay Duglas polislerin başlarında bulunan komisere döndü.

— Suçlarımın ikincisi, satın aldıkları bu köşkün parasını eski sahibi Bay Eskrableye vermemek için onu burada hapis tutmaları.

Aleks artık suçunu saklamıyordu.

— Evet, hapsettik. Bizi serbest bırakmazsanız, nerde olduğunu söylemiyeceğiz !

Davidi hâlâ kolları arasında tutan Cerri babasına baktı.

— Nerede olabilir acaba ?...

Bay Duglas, cevap yerine. odada yalnızken muayene ettiği yük dolabına doğru yürüdü. Aleksin hiddet, nefret dolu bakışı onu takip etti. Bay Duglas, yük dolabına doğru yürüdü. Aleksin hiddet, nefret dolu bakışı onu takip etti. Bay Duglas, yük dolabının içindeki gizli kapıyı açıp merdivenden inmeğe başladı. O anda David Cerrinin kucağından kurtulup arkasından koştu. Cerri onu takip etti.

Merdivenden, kapısı olmıyan, taş duvarlı, basık bir odaya indiler. Cerri merak ve endişeyle babasına bakıyordu. Detektif Davidin sırtını okşadı.

— Hadi Mine. göster kenni !... Ara !

David, kâh odada duvar boyunca çepe çevre koşuyor, kâh, birdenbire durarak başını kaldırıp miyavlamağa başlıyordu. Her seferinde sesi acı, daha kuvvetli çıkıyordu. Nihayet çok uzaktan zayıf, boğuk bir ses işitildi :

— Da - vid !..

Cerri ile babası,

— Bay Eskarbley, siz misiniz ? diye bağırdılar.

Adama nerede olduğunu, yanına nasıl gidebilecekleri sordular. Bay Eskarbley izat etti.

Merdivenin basamaklarından birini sökerek mahpusun yanına indiler. Burası, temiz döşeli iki odalı bir daire idi. Gelenleri uzun boylu kibar, fakat hayalet kadar zayıf renksiz bir ihtiyar karşıladı. Adamın ilk sözleri,

— David, yavrum !.. oldu.

Gözleri yaşararak sadık hayvanını göğsüne bastırdı. Hep birlikte yukarı çıktılar.

Bay Eskarbley düşmanlarına karşı büyüklük gösterdi :

— Beni güneşten başka bir şeyden mahrum etmediler. Yemeğimi, kahvaltılarımı muntazam getirdiler. Kitaplarım yanımdaydı, çalışıyordum...

İhtiyar bilgin gülümseyerek,

— Bir de David yanımda olsaydı rahatıma diyecek yoktu; diye ilâve etti.

Bay Eskarbleyin kapatıldığı toprak altı dairesi çok yıllar önce kaçakçıların gizlendikleri bir yerdi. İçerde herşey muntazamdı, havalandırılma tertibatı bile vardı.

Polisler üç suçluyu, artık esrarını kaybetmiş ada köşkünden alıp götürürken sabah horozları ötüyordu. İki memur, henüz yataktan kalkamıyan Viktorun yanında kaldılar.

Cerri babasının yanağındaki korkunç yara izine bakarak, kederle,

— Nasıl oldu bu baba ? diye sordu.

Bay Duglas güldü.

— Devam edecek —

YEŞİL HAZİNE

Çizen : MISTIK

Doğan Kardeş

Koşarak evden çıktı, bir yandan da kardeşine «Orhan nerdesin, gel !» diye seslenİyordu.

Yağmur sağanak halinde yağıyor, gök gürültüleri, kızın ince sesini boğuyordu.

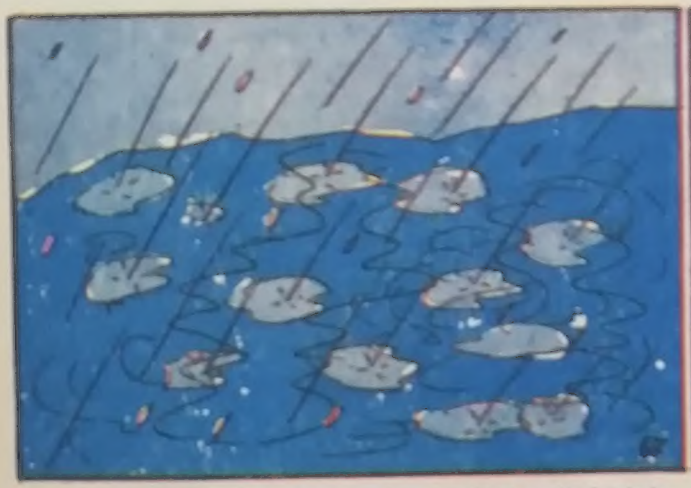

Ormanın bulunduğu tepeden, köye seller inmeğe başladı. Eğer orman yanmasaydı ağaçlar suya mani olacaktı.

Kısa zamanda bütün köy su içinde kaldı. Şenranın kardeşi suların ortasına düşmüştü.

Kucağına gelince o şaşırmış, sağa sola koşuyor, kardeşini bulmağa çalışıyordu.

Birden kendisini sellerin içinde buldu. İçinden «Artık kurtuluş yok» diyordu !

— Devamı edecek —